

Зашто си мајко у црнини,

жив сам, погледај, не брини...

Ево ме на јутрењу у Самодрежи,

то само тело пред тобом лежи...

Не плачи, мајко, ево ме у пламену воштанице,

грлим те миром свете Грачанице...

Лажу те, мајко, да сам пао,

пао бих да сам душу им дао...

Шта с телом то могу звери

када над Косовом рајске су двери?

Ето им, мајко, ногу и руку,

дечанска звона душом туку...

Ево ме, мајко, у појању монаха Светих Архангела,

ево ме на преслави спаљенога српског села...

Ево се исповедам Великој Хочи,

погледај к небу- видиш ми очи...

Видиш да јесу твојега сина

гледају Косовом с божјих висина.

Не, не плачи, видиш да се веселе Призрену и Ћаковици,

опрости, мајко, мојем убици...

Ја сам тамо где се Србин рађа и васкрсава,

где наш је лелек и наша слава.

Разговарам се с вековима на обали Дрима,

чувам притоке за потомке...

Видиш ли колико нас је,

не могу нас васкрсле у Христу протерати, побити ни поробити...

Где су нам срушили мостове крстовима смо премостили воде,

где су нам спалили села крстовима смо поболи темеље,

где су нам раскопали гробове од костију смо крст направили,

где су нам преорали винограде посадили смо чокоте крстова,

где су нам затравили богомоље крстовима смо подигли звонике,

где су се заклели да нам повратка нема крстовима смо се вратили,

где се не чује “Јечам жњела...” крстови жању певајући,

где су поболи прагове крстовима смо обележили корене, где су сапнули небеса крстовима смо му ударили ступове, где мисле да је будућност крстовима смо оставили путоказе прошлости...

Не плачи, мајко, нису то крстови под којима се нариче и јеца већ пећке воштанице- да знају куда да иду нам деца!

Сваки је од њих праг до заветне светиње,

сваки је одговор на питање детиње: “Зашто је Косово и Метохија свето?!”- зато што је распето!

Распето да Србина довека сети- тамо смо сви рођени, тамо ћемо мрети.

Лажу те мајко да сам пао, пао бих да сам душу им дао...

(Михаило Меденица)